

Визнання віри Євангельських Християн-Баптистів та практика християнського життя і служіння

Визнання віри ЄХБ

I. Святе Писання

II. Бог

III. Людина

IV. Спасіння

IV. Церква Христова

VI. Духовний світ

VII. Майбутні події

VIII. Принципи християнського життя

IX. Принципи християнського служіння

I. Святе Писання

Ми віримо, що «все Писання натхненне Богом» (2 Тим. 3:16), і під цим розуміємо, що вся Біблія є богонатхненною, тому що святі мужі Божі були керовані Духом Святим написати її (2 Пет. 1:21). Це натхнення розповсюджується однаково і повністю на всі частини Писання — історичні, поетичні, повчальні книги та книги пророків. Тому Біблія є непомильною у тексті оригіналу, авторитетною та достатньою на всі часи (2Пет. 1:19; Ін 5:39), христоцентричною — розповідає про Христа, христологічною — навчає про Христа.

Центром усієї Біблії є Ісус Христос — Господь і Спаситель, Його Особа та Його праця у першому і другому приході. Таким чином, жодна частина Біблії, включаючи Старий Завіт, не може вважатися вірно прочитаною або сприйнятою, якщо вона не спрямовує до Нього (Лк 24:27,44; Дії 17:2-3; 18:28; 26:22-23; 28:23). Тому, маючи Божий авторитет і силу впливу на людей, Святе Писання як Слово Боже дане нам для практичного настановлення у всіх вимірах нашого життя (Іс. 55:10-11; Пс. 118:105; Рим. 15:4; 1Кор. 10:11).

Наша віра будується на відкритті: Бог відкриває Себе в історії людства, і 66 книг Біблії (39 Старого Завіту та 27 Нового Завіту) є вираженням Його самовідкриття (Євр. 1:1-3). Ми віримо, що, з одного боку, Писання є вірним свідченням благочестивих людей про Бога, Якого вони любили та Якому служили, а з іншого боку, — через унікальну участь Духа Святого в їх написанні, Писання є Божим свідченням і Божою наукою у людській формі. Остаточна впевненість у тому, що Святі Писання походять від Бога і складаються із Його мудрості та істини, походить тільки від Ісуса Христа та Його апостолів, які навчали у Його ймення.

- Ісус Христос розглядав Біблію (наш Старий Завіт), як написане настановлення Свого Небесного Отця, Якому Він підпорядковувався (Мт 4:4; 7:10; 5:19-20; 19:4-6; 26:31, 52-54).
- Апостол Павло описував Старий Завіт, як повністю «богонатхненний», такий, що походить від Божого Духа, так само, як і все творіння, як і весь всесвіт.
- Апостол Петро однозначно стверджує божественне походження біблійної науки (2Пет. 1:21; 1Пет. 1:10-12).

Оскільки апостольське вчення про Христа є істиною відкриття в словах, навчених Богом (1Кор. 2:12-13), Церква справедливо вважає справжні апостольські писання, як ті, що завершують Біблію.

Ми віримо, що те, що говорить Писання, — те каже Бог, тому що Біблія є одночасно повністю людською та повністю божественною книгою. Тому весь її багатогранний вміст — історія, пророцтва, поезія, пісні, мудрість, проповіді, листи та все інше — повинно прийматися, як від Бога.

Визнання Біблії як авторитетного та безпомилкового Слова Божого зобов'язує нас:

- бути вдячними Богу за дар Його написаного Слова (2Кор. 9:15);
- бути старанними у будіванні нашої віри й життя повністю та виключно на ньому (Рим. 10:17; Юди 1:20).

Ми віримо, що Писання — божественна книга для людей, тлумачення має починатися з її буквального розуміння (Лк 10:26). Тому використання алегорій, які не звертають уваги на автора книги, історичний фон її написання, є неприпустимим.

Кожна книга Біблії написана не кодовою мовою, але таким чином, що може бути зрозумілою тими читачами, до яких вона зверталася. Це також стосується книг, які широко використовують символічну мову, — книг Даниїла, Захарії та Об'явлення. Жодне значення не може бути накладене на Писання, яке не може бути з впевненістю прочитане в ньому, тобто, коли неможна показати, що його недвозначно висловлено одним або більше авторами (Мт 15:4-6; Дії 8:30-35).

Читаючи та пояснюючи Святе Писання, ми повинні дотримуватися двох принципів:

- сприймати факти, заповіді, обітниці та застереження, які Бог повідомляє нам, такими, якими вони написані (буквальне розуміння) — Лк 8:5-8;
- молитовно на основі Писання міркувати та знаходити те, що Бог хоче відкрити — Лк 8:9-15.

II. Бог

Ми віримо, що є ОДИН і тільки один БОГ (Повт. Зак. 6:4; 1Кор. 8:4): живий (Повт. Зак. 32:39-40), правдивий (Вих. 34:6), досконалий (Мт 5:48).

Він відкриває Себе як нескінченна, неосяжна, самодостатня, вічна та незмінна Особа (Вих. 3:14; Пс. 44:7).

Бог є:

- Святий (Пс. 21:4; 1Пет. 1:16);
- Усемогутній (Бут. 17:1; 18:14; Йова 42:2; Лк 1:37);
- Той, Хто знає все (Пс. 93:11; 138:2; Пр. 5:21);
- Всюдиприсутній (Бут. 28:16; Вих. 3:5);
- Творець і Вседержитель усього, що є (Об. 1:8);
- Єдиний, хто гідний слави та поклоніння (Вих. 20:2-7; Мт 4:10; Рим. 16:27).

Ми віримо, що БОГ є ТРИЄДИНИМ: Отець, Син і Святий Дух (Бут. 1:1-2; Лк 3:21-22; Євр. 1:1-2; Об. 3:22).

Кожна Особа Трійці володіє усією сукупністю божественних рис. Триєдиний Бог у Своєму естві та властивостях є рівний і нероздільний, так що Отець — Бог, Син — Бог і Святий Дух — Бог, однак не три Боги, а ОДИН БОГ (Ів 10:30; 14:26).

Ми віримо, що БОГ—ОТЕЦЬ є ніким не створений, безначальний, не народжений, через Якого все сталося (Ін 1:1-4). Він — святий (1Пет. 1:16), добрий (Мт 19:17), справедливий (Пс. 7:12; 70:19; Об. 3:19).

Бог є Отцем Господа нашого і Спасителя Ісуса Христа (Мт 3:17; 17:5).

Ми віримо, що БОГ—СИН є не створений, а однороджений, «що в лоні Бога-Отця» (Ін 1:18). Він — єдиносущний Отцю і володіє усіма рисами Бога. Заради спасіння людей Він втілювався і став людиною (Фил. 2:7), не втрачаючи Своєї божественної сутності. Він став істинною Людиною, в якій Божа і людська природи досконало поєдналися (не змішуючись, не змінюючись, не поділяючись). Таким чином, Ісус Христос — істинний Бог (1Ін 5:20) та істинна Людина (Рим. 5:15; 1Тим. 2:5).

Ісус Христос:

- був непорочно зачатий від Духа Святого (Мт 1:20; Лк 1:35);
- тілесно народився від Діви Марії (Мт 1:21; Лк 2:7);
- прожив абсолютно безгрішне життя (1Пет. 2:22; Євр. 4:15);
- помер на хресті за гріхи людей (Мт 27:50; Рим. 8:34);
- воскрес із мертвих (Мт 28:5-6; Дії 1:3);
- вознісся і сів праворуч Отця (Мр 16:19; Дії 1:9);
- є єдиним Заступником і Посередником між Богом і людиною (Рим. 8:34; 1Тим. 2:5);
- прийде вдруге у силі та славі (Дії 1:10-11; Ін 14:1-3).

Ми віримо, що БОГ–СВЯТИЙ ДУХ є не створений, прийшов від Отця через Сина (Ін 14:26). Він рівний Отцю і Сину і володіє усіма рисами Бога.

Святий Дух

- є натхненником Святого Писання (2 Пет. 1:21);
- бере участь у ділах творення (Бут. 1:2); спасінні людини (Євр. 3:7); будуванні Церкви (Еф. 2:22);
- прославляє Христа (Ін 16:14);
- виявляє гріх (Ін 16:14);
- відроджує людину (Ін 3:5-7);
- веде дорогою освячення (Ін 16:13).

Ми віримо, що у СТВОРЕННІ неба і землі, усього видимого і невидимого, а також самої людини брала участь БОЖЕСТВЕННА ТРІЙЦЯ: Отець, Син і Святий Дух.

Ми віримо, що у СТВОРЕННІ нового неба і нової землі, де пробуває правда, і нової людини для життя на них (2Пет. 2:13), бере участь БОЖЕСТВЕННА ТРІЙЦЯ:

- Ісус Христос — прощає грішника (Гал. 4:4);
- Отець — приймає як синів і дочок (Гал. 4:5);
- Дух Святий — наповнює, освячує і робить спадкоємцем (Гал. 4:6-7).

III. Людина

Створення

Ми віримо, що Бог створив людину із «пороху земного, вдихнув дихання життя, і стала людина душею живою» (Бут. 2:7). Таким чином, людина — істота триєдина (дух, душа і тіло) — Йов 12:10; Іс. 57:16; 1Сол. 5:23; Євр. 14:12) і належить до фізичного (видимого) світу та духовного (невидимого).

Бог створив людину безсмертною за образом і подобою Своєю, які полягають в інтелектуальних, моральних, вольових та інших властивостях (Бут. 1:26-27, 5:1; Як. 3:9).

Бог створив людину безгрішною з метою:

- безпосереднього спілкування між нею та її Творцем (Бут. 3:8; Екл. 7:29);
- прославлення Бога (Пс. 66:4);
- продовження людського роду і «замешкання по всій землі» (Бут. 1:28; Дії 17:26);
- для володіння навколишнім світом і праці на землі (Бут. 1:28; 2:15; Пс. 8:7).

Бог створив людину зі свободою волі. Вона мала право самостійно зробити вибір між добром і злом (Бут. 2:16-17; Повт. Зак. 30:19; Іс. Нав. 24:15; Єр. 21:8).

Гріхопадіння

Ми віримо, що людина через спокусу від диявола самостійно вибрала шлях непослуху своєму Творцеві і тим самим згрішила проти святого Бога (Бут. 3:1-6; Іс. 59:2; Ін 8:44). У момент гріхопадіння людина померла духовно і стала смертною фізично (Бут. 2:17; Рим. 6:23; Єф. 2:1; Кол. 2:13).

Наслідком гріха людини стало Боже покарання землі та творіння (Бут. 3:17; Пс. 89:10; Рим. 8:20-21).

Через гріхопадіння перших людей усе людство успадкувало гріховну природу та смерть (Бут. 6:3; Пс. 50:7; 57:4; Єр. 17:9; Рим. 5:12).

Результатом гріхопадіння є те, що людина самостійно не може знайти Бога (1Кор. 2:14; Рим. 3:11).

IV. Спасіння

Ми віримо, що Бог передбачав гріхопадіння перших людей, тому приготував план спасіння, згідно якого Христос був Агнцем, призначеним на заклання від закладин світу (Об. 13:8). Христос у призначений Богом час взяв на Себе гріх усього світу, зазнав за це праведного суду Божого і, досконало задовольнивши Боже правосуддя, звершив повне викуплення і спасіння (Ін 1:29; 1Пет. 2:24; 2Кор. 5:21).

Спасіння звершується Богом по благодаті на основі викуплення в Ісусі Христі. Людина отримує його тільки через особисте та самостійне навернення до Бога. Тому «під небом нема іншого Імення, даного людям, щоб ним би спастися ми мали» (Дії 4:12).

Віра

Ми віримо, що для навернення грішника до Бога необхідна віра, яка дається людині дією Святого Духа через слухання Слова Божого (Рим. 10:17; Євр. 11:6; Дії 4:4). Віра має три основних елементи:

- пізнання Бога, Його Слова і Його волі (2Тим. 1:12);
- покора Богові та Його Слову (Ін 10:27; Як. 4:7);
- прийняття того, що пропонує Бог (Ін 1:12; Рим. 8:15).

Божий порядок у спасінні людини: факт, віра, почуття. Святий Дух через віру веде людину до покаяння, побуджує відвернутися від мертвих вчинків і навернутися до Бога (Дії 11:21; 26:18; Єф. 2:8). Особисте визнання Ісуса Христа Господом і Спасителем є підтвердженням істинної віри, яке супроводжується вчинками згідно віри (2Кор. 4:13; Ін 20:28; Рим. 10:9-19; Мт 10:32,33; Лк 12:8-9; Дії 8:37).

Покаяння і навернення

Ми віримо, що покаяння дає Бог лише через Свою ласку та доброту (Мр 1:15; Дії 2:37-38; 11:18; Рим. 2:4). Покаяння та навернення містять: смуток про гріх, визнання гріха перед Богом, залишення гріха і прийняття Ісуса Христа своїм особистим Спасителем (Пр. 28:13; 2Кор. 7:10; Дії 26:20).

Покаяння – це переміна у розумі, почуттях і особливо у волі людини (Дії 2:37-38; 9:6,20; Лк 15:20; Мт 21:29). Ознакою правдивого покаяння є вчинки, що гідні покаяння (Дії 26:20);

Лк 19:8-9).

Відродження

Ми віримо, що наслідком навернення і особистого прийняття Ісуса Христа Спасителем і Господом є народження згори від Духа Святого і Слова Божого, що є необхідною умовою всиновлення і входження у Царство Боже (Ін 1:12-13; 3:3; Як. 1:18; 1Кор. 4:15; Гал. 3:26). Відродження — це не перероблення гріховної природи людини, але воскресіння з її мертвого духовного стану і народження для нового життя (Ін 3:3, 5-6; 1Кор. 6:19; 2Кор. 5:17; Гал. 5:17; 1Пет. 2:9; 2Пет. 1:4).

Справжніми ознаками відродження є: докорінна переміна життя, любов до Бога, Його Слова, любов до Церкви та людей; ненависть до гріха, спрага до спілкування з Богом через молитву, уподібнення Христу (1Ін 3:1; 5:1; 2Кор. 3:18; Еф. 2:5; Гал. 4:19; 5:13). Народжені згори мають впевненість у спасінні, яка ґрунтується на Божому Слові (1Ін 5:13), при свідоцтві Святого Духа (Рим. 8:16) та факті пережитого прийняття Ісуса Христа (Ін 1:12).

Виправдання

Ми віримо, що людина, повіривши в Ісуса Христа, отримує виправдання вірою, незалежно від діл Закону (Рим. 3:28; 2Кор 5:21). Шляхом виправдання змінюється становище віруючого перед Богом, Який звільняє його від відчуття провини і страху засудження за гріх, тому що Христос взяв усю провину на Себе та поніс покарання за неї. Віруючому зараховується праведність Христа, ніби він взагалі не був винним. Навернена людина отримує мир з Богом і право володіння славним спадком із Христом (Рим. 4:5; 5:1; 5:9; 8:1; 8:17; 8:30).

Усиновлення

Ми віримо, що через народження згори людина отримує нову природу і в ній перебуває Дух Святий (1Кор. 3:16; 6:19). У день увірування людина стає дитиною Божою і отримує всі права, обов'язки і переваги Царського спадкоємця (Ін 1:12; 1Ін 3:1-2; Гал. 4:1-7). Тому Писання не вимагає шукати особливих ознак спасіння (Дії 13:39; Рим. 5:1; 1Кор. 3:21-23; Еф. 1:3; 4:30; Кол.2:10; 1Ін 5:11-13).

Отримавши всиновлення, дитя Боже стає предметом особливої Божої любові (Ін 17:23), Його батьківського піклування (Лк 12:27-33) та виховання (Євр. 12:5-11), а також має право на спадок (1Пет. 1:3-5; Рим. 8:17) та вільний доступ до Небесного Батька (Еф. 3:12). Дитям Божим керує Дух Святий (Рим. 8:4; Гал. 5:18), воно у всьому покоряється Богові (1Ін 5:1-3).

Освячення

Ми віримо, що Бог в Ісусі Христі звершив спасіння людини, народив її для нового життя, виправдав і всиновив, увівши в сім'ю Божу (Еф. 2:19; 1Пет. 2:9-10). Більше того, — Бог потурбувався про наше освячення, адже це є Його воля (1Сол. 4:3; 1Пет. 1:16).

Освячення — це відокремлення від гріха, посвячення себе Богові та зміна в образ Ісуса Христа (1 Сол. 4:7; Фил. 2:15; Кол. 3:5-8; 2Кор. 6:17-18).

Зростання в освяченні:

ПОЧАТКОВЕ освячення людина отримує в день покаяння і за своїм становищем стає святою у Христі, маючи спілкування зі Святим Богом (1Кор. 1:2; 6:11; Рим. 1:7; Євр. 10:10).

Освячення У ЗРОСТАННІ починається із дня навернення і продовжується все життя, як процес практичного звільнення від сили і влади гріха, уподібнення Господу Ісусу Христу, Його життю і характеру (2 Кор. 3:18; Еф. 4:11-15; 5:27; Фил. 3:10-15; 1Сол. 4:1; 2Пет.

3:18; Об. 22:11).

Для цього Бог дав благодатні засоби:

- Слово Боже, як світло, духовну їжу і діючу силу для освячення (Іс. Нав. 1:8; Пс. 1:1-2; Мт 4:4; Ін 13:8; 2 Тим. 3:16-17);
- молитву, за допомогою якої віруючий спілкується з Богом, славить і шанує Його, сповідається у скоєних проступках, відкриває свої бажання перед Ним, завжди і за все дякує та клопоче про покаяння і спасіння інших людей (Мт 26:41; Ін 4:23-24; 16:23; 1 Ін 1:9; 1 Сол. 5:17-18; Фил. 4:6; 1 Тим. 2:1-4);
- керівництво Духа Святого, Який освячує людину і виробляє у ній плід (1Пет. 1:2; 2Сол. 2:13; Еф. 3:16; Гал. 5:22-23), провадить віруючого в житті так, що все сприяє йому на добре (Рим. 8:28);
- постійне перебування вірою у Христі, подібно до галузки на виноградні чи члену Тіла Христового (Ін 15:2,5,8; 1Кор. 12:27).

ДОВЕРШЕНЕ, або ПОВНЕ, освячення настане при підхопленні Церкви, коли відбудеться воскресіння померлих у Господі та переміна тих дітей Божих, які живуть на землі, і отримання ними воскреслих тіл без присутності гріха, подібних до славного тіла Господа (1 Сол. 3:13; 4:17; 5:23; 1 Ів. 3:2).

Спасенні будуть розділяти з Христом Його славу повіки вічні (Ін. 17:22; 1 Пет. 5:10; 1Сол. 2:12; Євр. 2:10; 2Тим. 2:10).

Отож, «пильнуйте про мир зо всіма і про святість, без якої ніхто не побачить Господа» (Євр. 12:14).

V. Церква Христова

Вселенська Церква

Ми віримо, що Вселенська Церква є невидимим зібранням духовно народжених людей, викуплених Ісусом Христом з усіх народів протягом усіх часів, які були приєднані до Тіла Христового через хрещення Духом Святим, яке відбувається у час народження згори, і знаходяться як на небі, так і на землі (Ін 3:3, 1Кор. 12:13; Євр. 12:33).

Вселенська Церква Христова не є продовженням старозавітного Ізраїлю, але була народжена в муках Голгофи і створена Ісусом Христом у День П'ятидесятниці на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Господь Ісус Христос. Вона являє собою новий Божий народ, невидимий Господній храм, живий духовний організм, головою якого є Ісус Христос, а всі віруючі — члени (Мт 16:18; Дії 2; Гал. 3:28; Еф. 1:22-23; 2:19-22; Кол. 1:18).

Вселенська Церква Христова після закінчення періоду благодаті буде підхоплена на хмарах для зустрічі з Господом і подальшого вічного перебування з Ним (1Сол. 4:16-17). Приналежність до Вселенської (невидимої) Церкви не звільняє людину від обов'язку належати до місцевої церкви, бо тільки в ній вона може виконувати свої обов'язки стосовно своїх братів і сестер у Христі (Євр. 10:25; Мт 18:17).

Місцева церква

Ми віримо, що місцева церква є видимим зібранням народжених згори людей, які знаходяться в одній місцевості, об'єднані однією вірою на підставі Слова Божого і

постійного перебування в «науці апостольській, спільноті братерській, ламанні хліба та в молитвах» (Дії 2:42; Фил. 1:1; Еф. 4:4-6), і є складовою частиною Вселенської Церкви. Місцева церква покликана утверджувати Царство Христове на землі через проповідь Євангелія світові (Мт 28:19; Мр 16:15), через спільне поклоніння і прославлення Господа (Еф. 5:18-20), через взаємну любов і єднання віруючих згідно Первосвященницької молитви Христа (Ін 17:21-23).

У місцевій церкві Бог настановляє служителів і наділяє кожного її члена необхідними дарами для служіння і збудування Церкви Христової (Еф. 4:11-13).

До місцевої церкви віруючі приєднуються через хрещення по вірі (Дії 2:41).

Домашня церква

Ми віримо, що домашня церква є видимим зібранням відроджених душ, які проживають в одному домі, в одній сім'ї (1Кор. 16:19; Рим. 16:3-4; Кол. 4:15) і належать до місцевої церкви.

Для членів домашньої церкви Святе Писання встановлює певні відповідальність та обов'язки:

- чоловіків і дружин (Еф. 5:22-33);
- батьків і дітей (Еф. 6:1-4);
- панів і слуг (Еф. 6:5-9);
- старших і молодших (Тит. 2:2-6).

Новозавітні постанови

Хрещення по вірі

Ми віримо, що хрещення — це заповідь Господа нашого Ісуса Христа, яку встановлено для тих, хто навернувся від своїх гріхів, увірував в Ісуса Христа як особистого Спасителя, отримав народження згори, і є актом їхнього послуху Богові та засвідченням своєї віри для оточуючих (Мт 28:19).

Хрещення по вірі є зовнішнім знаком, який символізує смерть віруючого для гріха і його воскресіння з Христом для нового життя (Рим. 6:3-11; Гал. 3:27).

Хрещення по вірі звершується служителями Церкви (пресвітерами) через повне занурення у воду людей, які в дорослому віці свідомо визнають свою віру в Ісуса Христа як у свого особистого Спасителя і Бога, були навчені у Церкві основ віри і дотримуються заповідей Слова Божого у практичному житті (Мр 16:16; Дії 2:41; 8:36-38; 1Пет. 3:21).

Вечеря Господня

Ми віримо, що Вечеря Господня – це заповідь Господа нашого Ісуса Христа, яку встановлено для того, щоб згадувати та звіщати смерть Господню, аж доки Він прийде (1Кор. 11:23-26; Лк 22:17-20).

Вечеря Господня виражає подяку, єднання віруючих із Христом та один з одним (1Кор. 10:16-17).

Хліб та вино вказують на ТІЛО та КРОВ Ісуса Христа, і, приймаючи ці знаки, віруючий має духовну спільність з Ним (Мт. 26:26-28).

VI. Духовний Світ

Ангели Божі

Ми віримо, що існують особливі духовні істоти – ангели, які створені Богом (Пс. 33:8; 90:11; 102:20; Мт 1:20; 8:16; 12:45; Лк 7:21; 8:2; 11:26; Дії 1:10-11; Кол. 1:16; Євр. 1:14; Об. 16:14).

Ангели перевершують людей силою та знанням (2 Цар. 19:35; Пс. 102:20; 2Пет. 2:11; Як.2:19; Об. 12:12).

Ангели не одружуються (Мт 22:30) і не вмирають (Лк 20:36).

Господь створив всіх ангелів святими (Бут. 1:31; Мт 25:31; Мр 8:38; 2Пет. 2:4). Ангели не є рівними Богу, вони службові духи (Євр. 1:4-7; Пс. 103:4). Їм неможна поклонятися і віддавати пошесті, як Богу (1Цар. 11:4-8,33; 2Цар. 1:3; 1Кор. 10:20).

Ангели ієрархічно організовані Богом і виконують різні функції:

- ангели (Мт 1:20);
- архангели (Дан. 10:13,21; 12:1-2; Юди 9; 1Сол. 4:16);
- херувими (Бут. 3:24; Вих. 26:1; Єз. 1:4-5; 10:15-20);
- серафими (Іс. 6:2-6).

Більша частина ангелів залишилася слухняною Богові та виконує Його волю (Мт 25:31; 26:53; Лк 2:9-14; Євр. 1:14). Вони славлять Бога (Пс. 146:1-2; Іс. 6:3), поклоняються Богу (Євр. 1:6; Об. 5:8-13), служать Богу (Пс. 102:20; Об. 22:9; Мт 1:20; Лк 1:26-28; 2:13-14). Ангели також служать Церкві й усім, хто успадковує спасіння (Лк 16:22; Євр. 1:14; 1Кор. 4:9; 11:10; Еф. 3:10; 1Пет. 1:12; Дії 12:11; 27:23-24). Майбутнє Божих ангелів — у славі (Мт 25:31).

Падші ангели

Ми визнаємо, що інша частина ангелів: біси (Мт 8:28-31), духи нечисті (Мр 1:23) не зберегли своєї гідності (Юди 6), згрішили (2Пет. 2:4). Частину з них ув'язнено в темряві безодні (2Пет. 2:4; Юди 6), а інша частина діє на свободі (Лк 8:30-31; Еф. 2:2; Євр. 6:12). Ці ангели противляться задумам Бога (Дан. 10:10-14; Об. 16:13-16) і сприяють поширенню лжевчень (1Ін 4:1-4; 1Тим. 4:1), завдають фізичних і душевних страждань людям (Мт 9:33; 12:22; 17:15-18; Мр 9:22; Лк 8:27-29; 9:37-42).

Ангели, що згрішили, також мають організацію, а їхній голова — колишній херувим (Єз. 28:14-15). Він названий сатаною (противником — Зах. 3:1-2; Йова 1:6; 2:1; Мт 4:10; Лк 22:31), дияволом (наклепником — Мт 4:1; 13:39; Ін 13:20; Об. 13:9-10; 20:2), князем цього світу (Ін 12:31).

Для сатани і його ангелів приготовано суд (1Кор. 6:3; 2Пет. 2:4; Юди 6) та покарання в озері вогню (Мт 25:41; Об. 20:10).

VII. Майбутні Події

Другий прихід Христа

Ми віримо, що незабаром Христос прийде на землю вдруге – у силі та славі (Мт 25:31; Дії 1:11). Про день і годину Його приходу не знає ніхто із людей (Мт 24:31).

Розрізняють дві фази другого приходу Христа:

- прихід (явлення) за Своєю Церквою, невидимий для світу, під час якого

відбудеться підхоплення Церкви (1Сол. 4:16-17);

- прихід зі Своєю Церквою для тисячолітнього царювання (Об.19:11-21), тоді Його побачить кожне око (Об. 1:7).

Ми віримо, що настане велика скорбота, яка повинна прийти на землю (Мт. 24:21).

Воскресіння мертвих

Ми віримо у два воскресіння в майбутньому:

- воскресіння перше — це воскресіння до життя тих, що померли у Христі, і переміна вірних, що залишилися в живих (1Кор. 15:51-53; 1Сол. 4:16-17; Фил. 3:21; Об. 20:6) та воскресіння мучеників часів «великої скорботи» (Об. 20:4-6);
- воскресіння грішників для осудження (Ін 5:28-29; Об.20:12-13).

Ми віримо, що після підхоплення Церква стане перед Судовим престолом Христовим (2Кор. 5:10), щоб отримати похвалу (Мт 25:21) та вінці «згідно того, <хто> що робив, живучи в тілі» (1Сол. 2:19; 1Пет. 5:4; Як. 1:12; Об. 2:10).

Ми віримо у тисячолітнє Царство Христа (Об. 20:2-4).

Останній суд

Ми віримо у кінцевий суд Великого Білого Престолу (Об. 20:11-13), який розпочнеться після останнього воскресіння.

Після суду наступить вічність, яка для одних буде безкінечним блаженством з Христом, а для інших — вічними муками (Мт 25:46; Дії 12:2). І Святе Писання вказує на неможливість переходу у вічності з одного стану в інший (Лк 16:24-26).

VIII. Принципи Християнського Життя

Шлюб і сім'я

Ми віримо, що шлюб встановлено Богом, шлюб є союзом між чоловіком і жінкою (Бут. 2:18, 24) з метою:

- взаємної допомоги та підтримки (Бут. 2:18; Еккл. 4:9);
- продовження людського роду (Бут. 1:28).

Ми визнаємо, що дошлюбні статеві стосунки є гріхом і Божим словом засуджуються (Євр. 13:4; 12:16; 1Сол. 4:3-5). Згідно Божої настанови відроджені віруючі вступають до шлюбу тільки у Господі (1Кор. 7:39; 2Кор. 6:14). За Святим Письмом, чоловік може мати одну дру-жину, а жінка — одного чоловіка (Мт 19:4-6; 1Кор. 6:16; 7:2). У випадку смерті чоловіка чи дружи-ни слово Боже не забороняє тому, хто залишився, вступати у шлюб (1Кор. 7:39; Рим. 7:2-3).

Шлюбний союз між особами однієї статі є гріхом і заборонений, згідно Святого Письма

(Лев. 18:22; Рим. 1:26-28; 1Кор. 6:9-10).

Ми віримо, що Господь наказує не розлучатися тим, хто вступив у шлюб (1Кор. 7:10-13; Мт 19:6; Мр 10:11-12). Слово Боже дозволяє розлучення тільки за провиною розпусти (Мр 5:32; Мт 19:9).

Шлюб є установою Божою та громадською, тому повинен отримати подвійне підтвердження. Перше полягає в освяченні Божим словом і молитвою (Мр 10:6-9; Ін 2:1-2; Кол. 3:17; 1Тим. 4:3-5), а друге — здійснюється за державними законами (1Пет. 2:13).

Ми визнаємо, що діти в сім'ї є дорогоцінним даром Божим (Пс. 126:3-5).

Батьки несуть відповідальність за виховання своїх дітей перед Богом та суспільством (Мт 18:6; Еф. 6:4; ІСол. 4:10-12).

Штучне переривання вагітності (аборт) розглядається як вбивство і засуджується як навмисний гріх (1Кор. 5:11; Пс. 138:13, 16).

Ми визнаємо, що людина, яка навернулася до Бога, повинна привести свої шлюбні стосунки у відпо-відність зі Словом Божим, а саме:

- якщо на момент покаяння вона була розлучена, то повинна примиритися і при наявності такої мож-ливості відновити сім'ю (Мт 3:8; Рим. 12:18);
- якщо на момент покаяння вона була у повторному шлюбі, то не повинна розлучатися (1 Кор. 7:12-17; 7:24);
- у випадку, коли на момент покаяння людина була у незаконному шлюбі, вона повинна його узакони-ти (1 Пет. 2:13).

Свобода християнина та свобода совісті

Ми визнаємо, що свобода християнина — це сво-бода від рабства гріха і смерті (Рим. 6:17-18, 22-23; Гол. 5:1; Ін 5:24).

Ми віримо, що свобода християнина не є приво-дом догоджати тілу та прикривати лихе, а також спокушати немічного у вірі (1Пет. 2:16; Гол. 5:13; 1Кор. 6:12; 8:9; 10:23-24). Тому ми:

- повністю утримуємося від вживання напоїв, що містять алкоголь, від паління тютюну, наркотиків та лихослів'я (1Кор. 3:16-17; 6:10; Гол. 5:19-21; Кол. 3:8);
- утримуємося від задушенни, крові та ідольських жертв (Дії 15:29). Під ідольськими жертвами ми розуміємо все, над чим були здійснені заклинан-ня, шептання, будь-яке ворожіння та гадання;
- в одязі ми дотримуємося євангельського принци-пу: «як належить святим», що відповідає прийнятим стандартам і культурним нормам одя-гу тієї місцевості, де мешкає християнин (1Тим. 2:9-10; Титу 2:3).

Під свободою совісті ми розуміємо свободу хрис-тиянина робити вибір (Ін 6:67).

Ми віримо, що ніхто не має права примусити лю-дину вірити чи не вірити у Бога,

виконувати чи не виконувати Його волю, служити Богу чи не служити Йому (Дії 4:18-20; Фил. 3:7; 1 Пет. 5:1-3; 2 Кор. 9:7), і на цій підставі ми не практикуємо хрещення немовлят.

Ставлення до держави та громадські обов'язки

Ми віримо, що «всяка влада від Бога» для захисту добрих та покарання злих (Рим. 13:1-2).

Ми віримо, що Церква Христа не від світу цього (Ін 18:36). Церква, визнаючи своєю Головою Христа, за своєю сутністю не може і не повинна бути під керівництвом світської влади; тим більше вона не може і не повинна сама мати світську владу і не може діяти в її дусі та її методами (Мт 20:25-28; Лк 12:13-14).

Ми визнаємо, що Господь наказує нам молитися за правителів, щоб на землі був мир та правосуддя (Єр. 29:7; 1Тим. 2:1-3; Лк 3:12-14).

Ми визнаємо, що християнин повинен бути зразковим громадянином своєї країни та коритися владі «не тільки ради страху кари, але й ради сумління» (Рим. 13:5-7; 1Пет. 2:13-17). Якщо вимоги влади обмежують свободу виконання Божих наказів, ми залишаємо за собою право чинити так, як вчить нас Слово Боже (Мт 22:21; Дії 5:29).

Ми визнаємо, що християни, як громадяни, можуть брати участь в уряді, у виборних органах та громадських організаціях, якщо їхня діяльність не розбігається з принципами Євангелія. Ця участь не повинна бути від імені церкви, вона є власною ініціативою особистості (Рим. 16:23; Фил. 4:22).

Християнин і добрі вчинки

Ми визнаємо, що християни зобов'язані через благодичестиве життя та молитву сприяти пануванню добра, свободи, справедливості та миру для всіх людей (Рим. 12:17-21; 14:19; 1Кор. 7:21; Фил. 4:8; Євр. 12:14).

Ми віримо, що Бог створив людину для добрих вчинків, які є:

- висловленням подяки Богу за здійснене і подароване спасіння (1Кор. 10:31; Кол. 3:17);
- засобом для сповіщення людям любові Божої (Мт 5:16);
- ознакою живої віри (Як. 2:17).

Ми визнаємо, що християнин повинен працювати, створюючи корисне своїми руками (Еф. 4:28; 2Сол. 3:6-13). Сфера діяльності християнина — це справа його сумління, проте вона не повинна містити насильства та обману (Лк 3:12-14; Мих. 6:8; Мал. 3:5; Як. 5:4).

ІХ. Принципи Християнського Служіння

Ми віримо, що Ісус Христос збудував на нашій землі Свою Церкву (Мт 16:18). Церква є:

- ДІМ БОЖИЙ (Євр. 3:6), ХРАМ (Еф. 2:21), ОСЕЛЯ Бога на землі (Еф. 2:22). Характерним для Церкви як будівлі є міцність, чистота та порядок (1Кор. 14:33-40);

- НАРОД БОЖИЙ (Єз. 34:31; Ін 10:11; 1Пет. 2:9-10). Характерним для Церкви як народу є дисципліна (Ін 10:5) і зростання (Ін 17:20);

- ТІЛО ХРИСТА (1Кор. 12:12-31; Кол. 2:19; Еф. 1:21-22). Характерним для Церкви як тіла є єдність (Ін 17:21), здоров'я (Титу 1:13) і ріст (Еф. 4:13; Кол. 2:19);
- НАРЕЧЕНА ХРИСТА (2Кор. 11:2; Еф. 5:27). Характерними для Церкви як для нареченої є покора (Еф. 5:24), приготування (Об. 19:7) і очікування (Мт 25:6,13).
- СТОВП І ПІДВАЛИНА ПРАВДИ (1Тим. 3:15). Характерним для Церкви як стовпа і підвалини правди є збереження, ствердження та проголошення у світі Божої Правди.

Для досягнення цих важливих цілей, для виконання цієї багатогранної праці Бог запровадив у Церкві Свій божественний порядок і ставить Своїх служи-телів.

Служителі Церкви

Ми визнаємо, що Господь ставить на служіння у Церкві відповідних служителів (Еф. 4:11-12; 1Кор. 12:28):

Пасторів (пресвітерів)

Господь посилає «бажання служіння» (1Тим. 3:1) та відповідні дари (1Тим. 3:2-7).

Церква, визнаючи їх, на основі вимог Слова Божого вибирає для служіння. Після успішного випробування (1Тим. 3:10), терміном до одного року, вони посвячуються на служіння через молитву церкви і покладання рук старших служителів за принципом «більший меншого благословляє» (Євр. 7:7).

До кола прав і обов'язків пастора (пресвітера) входить:

- виконувати священнодії (хрещення, Вечерю Господню, молитви молодими, що вступають у брак, над дітьми, молитву з елеєпомазанням над хворими, похорон, рукопокладення, посвячення домів молитви та інше);
- навчати здорової науки (Титу 2:1)
- дисциплінувати (2Тим. 4:2-4);
- пильнувати і пасти (Дії 20:28);
- підтримувати немічних (Дії 20:35);
- піклуватися про кожного (1Сол. 2:7);
- подавати церкві взірець (1Пет. 5:2-3; 1Тим. 4:12);
- головувати на членських зібраннях і виконувати їхні рішення (Дії 15:7, 13).

Зразком для кожного пастора у його служінні у Церкві є Ісус Христос — Пастир Добрий (Ін 10:11; 13:15,17; Євр. 12:2; 1Пет. 5:4).

Дияконів яких обирає Церква з-поміж братів (Дії 6:3), особисті якості яких відповідають вимогам Святого Писання (Дії 6:3; 1Тим. 3:8-12). Після успішного закінчення випробування (1Тим. 3:10) служителі звершують у Церкві молитву посвячення із покладанням рук (Дії 6:6).

Служіння диякона (за визначенням апостолів — Дії 6:2) — це служіння «при столах»: «стіл матеріальних потреб» передбачає:

- збирання добровільних пожертвувань (1Кор. 16:1-4);
- роздавання щоденних потреб (Дії 4:35);
- турбота про вдів, сиріт, хворих (Гал. 6:10).

«стіл Вечері Господньої»

- готувати хліб і вино та накривати стіл (Лк 22:8-9);
- допомагати пастору у звершенні Спомену у Церкві, розносячи хліб і вино;
- звершувати Спомин по домівках;
- за дорученням пресвітера церкви звершувати інші духовні потреби.

учителів (проповідників)

Проповідники та вчителі — це власне ті люди, які покликані проповідувати і навчати на богослужіннях (1Тим. 4:13; 2Тим. 4:2). Вони повинні бути обізнані у вченні Святого Писання (2Тим. 3:15) і самі триматися здорової науки (1Тим. 4:16).

Що ж стосується євангельської чистоти їхніх повчань, вони знаходяться у повній залежності від братерської ради та всієї церкви (Мт 7:15; Кол. 2:8; 1Ін 4:1; Об. 2:2). У випадку відхилення проповідника від євангельського вчення, він повинен бути відсторонений від служіння (Гал. 1:8; Рим. 16:17-18; 1Тим. 6:3-5).

Благовісників (місіонерів)

Для виконання духовної праці у Своїй Церкві Христос ставить пасторів, дияконів, вчителів (проповідників). А для виконання духовної праці поза Церквою — поширення Царства Божого до «краю землі» Христос посилає Своїх послів — благовісників (місіонерів) — Ін 20:21.

Істинних місіонерів колись і сьогодні:

- кличе Господь через Церкву: «Відділіть Мені Варнаву та Савла на справу, до якої покликав Я їх!» (Дії 13:1-2);
- посилає Церква з постом, молитвою та благословінням (Дії 13:3);
- веде Дух Святий: «Вони ж, послані бувши від Духа Святого, прийшли...» (Дії 13:4);
- закінчивши справу, повертаються до Церкви, «звідки були благодаті Божій віддані на діло...» (Дії 14:26);
- звітують Церкві «... як багато вчинив Господь із ними і що відкрив двері віри поганам» (Дії 14:27);

Отже, правдиві Христові місіонери завжди посилаються Церквою з постом і молитвою, працюють із благословенням церкви і для церкви або ж для відкриття нової церкви.

Права та обов'язки членів Церкви

Права:

Ми визнаємо, що кожен член Церкви Христової має певні права:

- брати участь у Вечері Господній — «Це робить на Спомин про Мене» — Лк 22:19-20;
- любити за прикладом Ісуса Христа — «Я власне життя віддаю... Ніхто в мене його не бере, але Я Сам від Себе кладу його...» — Ін 10:17-18; 17:19;
- брати участь у членських зібраннях;
- бути обраним на служіння — «виберіть з-поміж себе...» — Дії 6:3;
- духовно зростати — «ростіть у благодаті та пізнанні Господа...» — 2Пет. 3:18;
- бути дітьми Божими — «дано владу дітьми Божими статися...» — Ін 1:12-13; 1н 3:1-2;
- вірити і страждати — «бо вчинено вам... не тільки вірувати в Нього, але і страждати за Нього» Фил. 1:29.

Обов'язки:

Ми визнаємо, що на кожного члена Церкви покладаються певні обов'язки:

- читати Слово Боже: «Дослідіть-но Писання» — Ін 5:39;
- щиро, нелицемірно любити один одного: «Любіть один одного...» — Ін 13:34-35; 1н 4:7; 1Пет. 1:22. Це любов – як обов'язок;
- молитися: «Просіть, і дано буде вам» – Лк 11:9; Мт 18:19;
- жити інтересами Церкви: «Тіштесь з тими, хто тішиться, і плачте з отими, хто плаче!» Рим. 12:15;
- відвідувати зібрання: «Не залишаймо збору свого» – Євр. 10:25;
- брати участь у матеріальному служінні: «Беріть участь у потребах святих» – Рим. 12:13;
- виконувати заповіді Господні: «...заповіді Мої зберігайте» – Ін 14:15;
- служити один одному: «Служіть один одному тим даром, якого отримав» — 1Пет. 4:10; Гал. 6:2;
- жити згідно з Христовим Євангелієм: «Нехай світить ваше світло перед людьми...» – Мт 5:16; Фил. 1:27; Еф. 5:2.8; Кол. 4:5; 1Пет. 2:12;
- поважати служителів: «..Нехай будуть наділені подвійною честю...» — 1Тим. 5:17;
- акуратно вести особисте життя: «Поводьтесь так, як поведився Він» — 1н 2:6;
- смиренно приймати докори, настанови, покарання: «Слухайтесь ваших наставників і коріться їм...» — Євр. 13:17; 1Пет. 5:5.

ЦЕРКОВНА ДИСЦИПЛІНА

Ми визнаємо, що церковна дисципліна базується на трьох підвалинах:

Виховання

«...Щоб знав, як поводитись у Божому домі...» — 1Тим. 3:15.

Досягається :

- проповідями «Проповідуй Слово» — 2Тим. 4:2; 2Тим. 3:16-17;
- виховними бесідами «Допоминайся вчасно-невчасно» — 2Тим. 4:2;
- навчанням «Наказуй оце та навчай!» — 1Тим.4:11-13.

Упорядкування

«...Напоумляйте непорядних, потішайте малодушних, підтримуйте слабих, усім довготерпіть! " — 1Сол. 5:14.

Засоби:

- докори — «докоряй» — 2Тим. 4:2;
- картання — «картай перед усіма» — 1Тим. 5:20;
- заборону — «забороняй» — 2Тим. 4:2;
- переконання — «переконуй з терпеливістю та наукою» — 2Тим. 4:2.

Дисциплінування

«...Покарати ми готові всякий непослух...» — 2Кор. 10:6.

Засоби:

- замітка — «зауважте такого» — 2Сол. 3:14;
- виключення — «вилучіть з-поміж себе...» — 1Кор. 5:11-13.

Замітка у Церкві передбачена для тих членів, які допустили конкретні прогріхи і не піддаються заходам виховання та впорядкування. Термін замітки може бути декілька місяців, протягом якого людина повинна усвідомити свою провину, впокоритись і покаятись. Під час перебування на зауваженні вона позбавляється права участі у Вечері Господній і членських зібраннях. Слово Боже радить таку людину «не мати за неприятеля, але напоумляти, як брата...» — 2Сол. 3:15.

У випадку покаяння замітка знімається, а у випадку непокори — особа підлягає виключенню (Як. 4:6).

Виключення із членів Церкви застосовується до тих членів, які вчинили явні гріхи:

- відпали від віри (1Тим. 5:8; 2 Кор. 6:14-15);

- вчинили гріх блуду чи перелюбу (Євр. 13:4);
- захопились еретичними науками (Титу 3:10);
- за розділення (Рим. 16:17-18);
- впертість і непокора у час замітки (1Кор. 5:13).

Виключена людина позбувається всіх прав члена Церкви, а також публічної молитви у богослужінні, крім молитви покаяння. Повторне прийняття (відновлення) виключеного у члени Церкви можливе при наявності покаяння та визнання своєї провини перед Церквою (2 Кор. 2:6,11), а також при відповідних змінах у вчинках («принесення достойних плодів покаяння») (Мт 3:8).

Усе це робиться з метою виправлення і з турботою про спасіння його душі.

Ставлення до прогріхів брата

Ми дотримуємося біблійного порядку та послідовності:

Коли бачиш брата свого, що грішить гріхом не на смерть... — 1Ін 5:16

- молися за нього
Коли прогрішишься проти тебе твій брат... — Мт 18:15-17
- вкажи йому наодинці, якщо не послухає —
- скажи при свідках, якщо не послухає —
- скажи Церкві, якщо не послухає —
- хай буде, «як поганин і митник», з яким не спілкуватись і не вітатись (2Ін 1:10).

Молитва

Ми визнаємо, що молитва — це спосіб звернення до Бога з усіма потребами, подяками та бажаннями (1Тим. 2:1-2).

МОЛИТВА — це запашність для Бога (Вих. 30:34-38; Пс. 140:2).

Вона повинна звершуватись:

- в ім'я Ісуса Христа — Ін 16:23-24; 14:13-14; Еф. 5:20;
- із вірою — Мр 11:24; Як. 1:6-7;
- у мирі з усіма — Мр 5:23-25; Мр 11:25-26;
- по волі Божій — Лк 22-42.

Молитися можна не залежно від обставин, у будь-якому місці та положенні тіла:

- на колінах — Лк 22:41; Еф. 3:14;
- стоячи — Ін 11:41;

- сидячи — Дії 16:24-25;
- лежачи — 2Цар. 20:2;
- у безвиході — Йони 2:2; Лк 23:33-34.

На богослужіннях молитви звершуються переважно на колінах (Дії 20:36) і стоячи. Молитися можна

- наодинці (Мт 6:6; Дії 10:9)
- спільно (Дії 1:14; 4:24),
- розумом (1Кор. 14:15; Лк 18:41)
- духом (Рим. 8:26; Лк 10:21).

Особливі молитви звершує священнослужитель при виконанні ним священнодій:

- Спомин смерті Господньої (Мт 26:26-28);
- молитва благословіння дітей (Лк 2:28; Мр 10:16);
- молитва над хворими (Як. 5:14-16).
- рукопокладання (служителів, нових членів, молодої пари);
- посвячення домів молитви.

Молитва Господня «Отче наш» є зразком молитви, яку Ісус Христос залишив Своїм послідовникам (Мт 6:9-13).

ПІСТ

Ми визнаємо, що піст не є засобом покорити Бога, а виявом покори перед Богом (2Хр. 7:14) і засобом особистого очищення.

Правдивий піст супроводжується:

- належним приготуванням — Іс. 58:3-7;
- читанням Слова Божого — Єр. 36:9-10;
- молитвою — Дан. 9:3-8;
- визнанням гріхів — Неєм. 9:1-2; Йони 3:8;
- наверненням — Йоїля 2:12-13;
- добровільним утриманням:
 - від їжі — Йони 3:7; Лк 4:2;
 - від статевих стосунків — 2Кор. 7:5.

Піст повинен мати конкретну мету — Йони 3:5; Мт 17:21.

Постити можна:

- індивідуально — Лк 2:37;
- групами — Мр 2:18;
- Церквою — Дії 13:1-2;
- усім народом — Суд. 20:26; Йоїля 1:14.

Матеріальне служіння

Матеріальне служіння є важливою часткою життя християнина, а також його служінням Богові, Церкві, людям.

Мотиви для матеріального служіння:

- приклад Ісуса Христа (Мр 10:45): усе життя Ісуса Христа відзначалося даванням, і християнин повинен наслідувати це;
- любов (1Кор. 13:3) і відповідальність (Мт 28:19-20) є основними чинниками в матеріальному служінні
- бажання прославити Бога (Кол. 3:17) та послужити ближнім — це основний мотив давання
- вдячність Богові — Мт 5:45; Як. 1:17.

Способи матеріального служіння: жертвувати

- найперше самих себе — 2Кор. 8:5
- добровільно та щиро — 2Кор. 8:2; 9:5, 11; Лк 21:3-4;
- пропорційно та систематично — 1Кор. 16:2; 2Кор. 8:12;
- невимушено та смиренно — Мт 6:1-4; 25:31-46.

Зразки матеріального служіння:

- як акт поклоніння і служіння Богові — Бут. 4:4; Повт. Зак. 26:1-11; Фил. 4:11-18;
- як вияв власного зобов'язання перед Богом — Бут. 4:4; Суд. 11:30-31; 1Сам. 1:11.
- пропорційне давання:
 - десятина — Бут. 14:20;
 - вдовина лепта — усе, що маєш: Мр 12:42-44;
 - згідно з матеріальними статками — 1Кор. 16:2; 2Кор. 8:12;

- гостинність — Дії 2:46; 9:43; 10:6; 16:34; 18:2; 21:8-16;
- турбота про власну родину — 1Тим. 5:8;
- турбота про нужденних — Гал. 2:10; 6:10
- регулярне «Першого дня в тижні нехай кожен з вас відкладає в себе та зберігає, скільки має змоги..." 1Кор. 16:2
- спільне — «кожен із вас»;
- приготоване — «нехай відкладає собі та збирає»;
- відповідно до того, «як ведеться кожному».